

“உன் குமாரசன் பிழைத்திருக்கிறான்” [4:46-54]

ஹார்டிங் கல்லூரியில் எனது கடைசி ஆண்டுப் படிப்பின் தொடக்கமான 1977ன் பனிக்காலத்தில் ஒரு வாரக் கடைசியில் பல கார்கள் நிறைய மாணவர்கள், ஆத்தும் ஆதாயக் கருத்தரங்கிற்கு அர்க்கன்சாஸின் ஸர்ஸியில் இருந்து அலபாமாவின் ஃபிளாரென்ஸ்ஸுக்குச் சென்றோம். அந்த வாரக் கடைசியில் நான் கேள்வியுற்ற மற்றும் அனுபவித்திருந்த ஆச்சரியம் நிறைந்த விஷயங்கள் யாவற்றிலும், வயதான ஒரு ஊழியக் காரரும், அங்கு கூடியிருந்த எங்களில் பலருக்கு நாயகருமான ஓட்டிஸ் கேட்வுட் அவர்களால் தரப்பட்ட விளக்கவுரையைக் காட்டிலும் வல்லமை நிறைந்தது வேறெதுவும் இருந்ததில்லை. அவர், முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஊழியக் களத்தில் கடினமான வேளைகளையும் சோதனைகளையும் தாங்கிப் பிழைத்திருந்தல் பற்றிப் பேசும்படி கேட்டுக் கொள்ளப் பட்டார். அந்த இரவில் அவர், தனிமை, சகோதரர்களால் எதிர்ப்பு, அரசு களினால் துன்புறுத்தல், பிரியமானவர்கள் மற்றும் உடன் ஊழியர்களின் மரணம், மற்றும் சவிசேஷம் பரப்புதலின் அன்பின் ஊழியத்திற்காக அவர் சகித்திருந்த மற்ற சோதனைகள் ஆகியவை பற்றிப் பேசினார்.

சகோதரர் கேட்வுட் அவர்கள் ஐரோப்பாவில் தமது ஊழியத்தின் வாழ்நாள் முழுவதற்குமான நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டதை நாங்கள் கவனிக்கையில் பேச்சுற்றுப் போனோம், ஆனால் அவர் அன்று மாலை பயன்படுத்திய வேத பாட வசனம்தான், நான் அதிகம் நினைவில் கொள்ளும் விஷயமாக உள்ளது: யோவான் 4:46-54. அனைத்துலக வேதாகமக் கல்லூரியின் தலைவரும், பிரசங்க முகாமின் இயக்குனருமான சார்லஸ் காயில் அவர்கள், சகோதரர் கேட்வுட்டைப் பேசும்படி அழைத்திருந்தார், மற்றும் அவர் பேசப் போகின்ற விஷயத்திற்கு இவ்வசனப் பகுதி ஏற்புடையதாயிருக்கும் என்று ஆலோசனை கூறியிருந்தார். “இரவினூடே நடத்தல்” என்று அழைக்கப்பட்ட அந்தப் பிரசங்கமானது அவ்வேளை முதல் நான் கண்டிருக்கிற பல கடினமான விஷயங்களுக்கான வழி வகையில் அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. இந்த பாடப் பகுதியை நான் மக்களுடன் தனிப்பட்ட வேதாகமப் பாடங்களில் பகிர்ந்து கொண்டு, குடும்பங்கள் தங்கள் வாழ்வின் மிகக் கடினமான நாட்களை எதிர்கொள்ளும் வேளையான கல்லறைகளில் இதை நான் வாசித்திருக்

கின்றேன். இது ஒரு அழகான, வல்லமை நிறைந்த, அறைகூவல் விடுக்கும் மற்றும் ஆறுதல் தரும் வசனப் பகுதியாகும்; மற்றும் இவ்வசனப் பகுதியே இந்தப்பாடத்தின் அடிப்படையாகவும் உள்ளது.

நம்பிக்கை இழந்திருந்த தந்தை (4:46, 47)

இயேசு, சமாரியர்களுடனான தம்முடைய சந்திப்பைத் தொடர்ந்து கலிலேயாவுக்குத் திரும்பினார், அங்கு அவர் அதிகம் புகழ் பெற்ற ஒரு நபராக ஆகிக் கொண்டிருந்தார். அவர் தமது முதல் அடையாளத்தை நிகழ்த்தியிருந்த இடமான கானாலுருக்குத் திரும்பிய பொழுது, தனது மகனின் உயிரைக் காக்கும்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்ட அரண்மனை அதிகாரி ஒருவரால் இயேசு சந்திக்கப்பட்டார். இவ்விரு மனிதர்களுக்கிடையே நடந்த கருத்துப் பரிமாற்றமானது விசுவாசப் பயணத்தில் நமக்கு இன்னொரு முன்மாதிரியாகப் பணி செய்கின்றது.

அந்த அரண்மனை அதிகாரியின் பதவி அல்லது அரசியல் நிலை பற்றி நாம் சிறிதளவே அறிகின்றோம். அவர், யோவான் ஸ்நானனின் தலையை வெட்டும்படிக் கட்டளையிட்டிருந்த பொல்லாத ஆளுநரான, ஏரோது அந்திப்பா என்று நன்கு அறியப்பட்ட காற்பங்கு தேசாதிபதியான ஏரோதுவின் நிர்வாகப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் அறிகின்றோம். அந்த அதிகாரத்துடன் அவர் கொண்டிருந்த சிறப்புத் தொடர்புகளின் காரணமாக, அவர் குறிப்பிடத் தக்க செல்வாக்குள்ள மனிதராகவும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் யூகிக்க முடியும்.

இந்த அதிகாரி இயேசுவைச் சந்தித்த இடமான கானாலுரானது கப்பர் நகரில் இருந்து சுமார் இருபது மைல்கள் தொலைவில் இருந்திருக்கலாம்,¹ அங்குதான் அவரது மகன் வியாதி யாய்ப் படுத்திருந்தான். இயேசு கானாலுரில் இருக்கிறார் என்று அந்த மனிதர் கேள்விப்பட்ட பொழுது, அவர் அங்கு சென்று, “மரண அவஸ்தையாய்க் கிடந்த” (4:47) தனது மகனைக் குணமாக்கும்படி தம்முடன் கப்பர்நகருக்கு வருமாறு அவரை வேண்டிக் கொள்வதற்காக அங்கு (கானாலுருக்கு) சென்றார். இந்த மனிதரைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது, ஆனால் பின்வருவதை நான் அறிவேன்: மிகத் தீவிரமாக நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள மகனைக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒரு தந்தைக்கு உலகின் மற்ற எந்த விஷயமும் ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றாது!

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, எனது பிள்ளைகளில் ஒருத்திக்கு, சுகமாகாத வகையிலான இரத்தத் தொற்று ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தது. மீண்டும் மீண்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்த நோய்த் தடுப்பு மருந்துகள் பலன் அளிக்காதிருந்ததால், குழந்தை மருத்துவர் எங்களை ஒரு நாள் காலையில் மீண்டும் இரத்தப் பரிசோதனை செய்யும்படி மருத்துவமனைக்கு அனுப்பினார். எவரொருவரும் எங்களுக்குக் கூறாதிருந்தாலும், அவர்கள் இரத்த சோகைக்காகப் பரிசோதனை செய்தார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிந்தோம். அது என் வாழ்வில் நீண்டதொரு நாளாக இருந்தது. அந்த நாளுக்கு முன்னதாக பிரச்சனையாகக் காணப்பட்ட எதுவும் அன்று அற்பமான

விஷயங்களாகி விட்டன. எனது சிறு பெண்ணின் உடல் நலமே பெரும் பொருட்டான விஷயமாக இருந்தது. அவள் சரியாகி விடுவாள் என்பதைச் சோதனை முடிவுகள் வெளிப்படுத்தியதற்காக நன்றி நிறைந்தவனாயிருக்கின்றேன். ஆனால் அவளது வாழ்விற்காக நான் பயந்திருந்த வேளையில் இந்த முழு உலகமும் எனது கவனத்தை “விட்டுப் புறம்பே சென்று விட்டதை” நான் ஒருபொழுதும் மறக்க மாட்டேன்.

ஏரோதின் பணியாளராக இவ்வேத பாடப்பகுதியில் வரும் தந்தையும் கூட, இவ்விதமாகத் தன்னை ஒரு அரசியல் பணியாளின் வகைப்பாடாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இயேசுவைக் கொலை செய்யும் திட்டத்தில் ஏரோதியர்களும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதற்கு மாற்கு சவிசேஷம் ஒரு ஆர்வமுள்ள துணை வசனக்குறிப்பாக உள்ளது. சும்பின கையுடைய ஒரு மனிதனை ஓய்வுநாளில் இயேசு குணமாக்கிய ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, நாம் “உடனே பரிசேயர் புறப்பட்டுப் போய், அவரைக் கொலை செய்யும்படிக்கு, அவருக்கு விரோதமாய் ஏரோதியரோடே கூட ஆலோசனை பண்ணினார்கள்” (மாற். 3:6) என்று வாசிக்கின்றோம். சில வேளைகளில் இவ்வரலாற்றில் தகப்பனாயிருந்தவர் இயேசுவின் மரணத்தை நாடியிருந்திருக்கச் சாத்தியக் கூறுள்ளது. இருப்பினும், அது அரசியலாக இருந்தது; ஒரு குழந்தை இறக்கின்ற பொழுது அரசியல் ஒரு பொருட்டாக இருப்பதில்லை.

இதே போன்றதொரு சூழ்நிலை அமெரிக்காவில் 1981ம் ஆண்டில் ஏற்பட்டது. ஜனாதிபதி ரீகன் சுடப்பட்டு, விரைவாக மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். அறுவைச் சிகிச்சைக்காக அவருக்கு விரைவாக முன்னேற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, அறுவைச் சிகிச்சையரங்கினுள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். ஜனாதிபதி தன் அறுவைச் சிகிச்சையாளரைக் கண்டு, தம் உயிர்வளி முகமுடியை எடுத்துவிட்டு, தனது புகழ் பெற்ற நகைச்சுவையுடன், “நீங்கள் குடியரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவரா?” என்று கேட்டார். அதற்கு மருத்துவர் உயிர்வளி முகமுடியை மீண்டும் பொருத்தி விட்டு, “திருவாளர் ஜனாதிபதி அவர்களே, இன்றைக்கு நாங்கள் யாவரும் குடியரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே” என்று கூறினார். உயிரானது இடர்ப்பாட்டிற்குள்ளாகும் போது, கட்சி வேறுபாடுகள் என்பவை ஒருவரது கவனத்தில் இருந்து மறைகின்றன.

நாம் அடுத்த வசனப் பகுதிக்குக் கடந்து செல்வதற்கு முன்பாக, தகப்பனின் வேண்டுகோள் பற்றிய கூடுதல் குறிப்பொன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர் இயேசுவிடத்தில் வந்த பொழுது, இயேசு வந்து தம் மகனைக் குணப்படுத்தும்படி “அவரை வேண்டிக் கொண்டார்.” இவ்விடத்தில் கிரேக்க வினைச் சொல்லின் வடிவம் எச்சவினையாக உள்ளது. இது ஒரு தொடர் செயலைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், மக்களின் பார்வையில் அநேகமாய் ஒரு முக்கிய மனிதராய் இருந்திருக்கக் கூடிய இந்த அதிகாரி தன் மகனுடைய உயிரைக் காக்கும்படி இயேசுவிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்! இது அவரது கடைசி நம்பிக்கையாய் இருந்தது, எனவே அவர் தமது கௌரவத்தையெல்லாம் தமக்குத்தாமே உரிந்து போட்டு விட்டு,

முரண்பாட்டிற்குரிய, மற்றும் பணமேதுமற்ற இரபீயினிடத்தில் தம் பிள்ளைக்காக கெஞ்சினார்.

அக்கறையுள்ள இரட்சகர் (4:48-50)

பையனின் தகப்பனுடைய வேண்டுகோளை இயேசு கேட்ட பொழுது, முதலில் அங்கிருந்த மக்களைக் கடிந்து கொண்டதே இயேசுவின் பதில்செயலாக இருந்தது. அவர், “நீங்கள் அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் காணாவிட்டால் விசுவாசிக்க மாட்டீர்கள் என்றார்” (4:48). இயேசுவினுடைய திடீர் பதிலுரையினால் நாம் மீண்டும் ஒருமுறை அதிர்ச்சிக்குள்ளாகின்றோம். நாம் மென்மையான தன்மை, உறுதிப்படுத்துதல் மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவை கர்த்தரிடமிருந்து வருவதற்கு எதிர்பார்த்திருப்போம். அதற்குப் பதிலாக நாம் கடிந்து கொள்ளுதலைக் காண்கின்றோம். மீண்டும் ஒருமுறை, இயேசு மக்களை விசுவாசத்தை நோக்கி நகர்த்திச் செல்வதையும் மற்றும் மிகப் பொதுவாக உள்ள போலித்தனமான தாழ்வான விசுவாசத்தில் அவர்கள் நிலைத்து விடாதபடி வலியுறுத்துவதையும் நாம் காண்கின்றோம்.²

இயேசுவின் கடிந்து கொள்ளுதலானது, நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கின்றோம் என்ற பெயரில் நாம் என்ன செய்கின்றோம் என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்க்கக் காரணமாய் இருக்க வேண்டும். நாம் சத்தியத்திற்காக முயற்சி செய்வதில் அதிகம் ஒப்புக் கொடுத்தல் உள்ளவர்களாய் இருக்கின்றோமா? அல்லது ஆறுதலுக்காக முயற்சி செய்கின்றோமா? நாம் மக்கள் விசுவாசிப்பது பற்றி அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளோமா? அல்லது அவர்கள் தங்கள் உணர்வுப் பூர்வமான ஆறுதலின்மையிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென்பதில் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளோமா? ஹென்றி நெளவென்னின் பின்வரும் வார்த்தைகளினால் நான் அடிக்கடி எச்சரிக்கப் பட்டு கடிந்துகொள்ளப்படுவதுண்டு:

ஒரு ஊழியக்காரர் என்பவர், வேதனையை நீக்குதலை முக்கிய பணிப்பொறுப்பாகக் கொண்ட ஒரு மருத்துவரல்ல ...

ஒருவேளை, தவறான, காரணங்களுக்காக மக்கள் வேதனை அடைவதைத் தவிர்த்தல் என்பது ஊழியக்காரருடைய முக்கிய பணிப் பொறுப்பாக இருக்கலாம். பல மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள தவறான யூகங்களின் காரணமாகத் துன்புறுகின்றனர். பயமோ அல்லது தனிமையோ, குழப்பமோ அல்லது சந்தேகமோ இருக்கக் கூடாது என்பதே அந்த யூகமாக உள்ளது. ஆனால் இந்த துன்பங்கள் நமது மனித சூழ்நிலையில் ஒன்றிணைந்துள்ள காயங்களாகும் என்று புரிந்து கொள்ளப்படும் பொழுது மட்டுமே படைப்பாக்கத்துடன் கையாளப்பட முடியும். ஆகையால் ஊழியம் என்பது மிகவும் எதிர்த்து நிற்கும் பணியாக உள்ளது. இது மக்களை ஒழுக்கவீனம் மற்றும் முழுமைத்தன்மை என்ற மாயத் தோற்றத்துடன் வாழ்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. மற்றவர்களை அழிந்து போகிற மற்றும் உடைந்து போகிற தன்மையில் இருக்கின்றவர்கள் என்று நினைவுபடுத்துதலுடன் இது இந்த

நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, விடுதலையைத் தொடங்குதலையும் நடத்துகின்றது.³

துன்புற்ற அந்தத் தந்தை மீதும் மரித்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளை மீதும் இயேசு ஆழமாகக் கவலையுற்றார் என்று நான் நம்புகின்றேன், ஆனால் தேவனுடனான அவர்களது உறவுமுறை மீது அவர் இன்னும் அதிகமாகக் கவலையுற்றார் என்றும் நான் நம்புகின்றேன். அந்தக் குழந்தை குணமடைய வேண்டும், மற்றும் அந்தத் தந்தையின் இருதயம் உடைந்து போய் விடக் கூடாது என்று இயேசு விரும்பினார், ஆனால் இழந்து போகப்பட்ட மக்கள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அவர் இன்னும் அதிகமாக விரும்பினார். அந்த அரண்மனை அதிகாரியின் வாழ்வில் மாபெரும் தேவை என்பது சரீர்ப் பிரகாரமான மரணத்திலிருந்து விடுதலை என்பதல்ல; அந்தத் தேவை தேவன் என்பதாகவே இருந்தது! மேலும், ஒரு மகனின் சாத்தியமுள்ள சாவானது இந்த மனிதனின் மனதை அவரது மாபெரும் தேவைக்குத் திறந்து வைத்திருந்ததையும் இயேசு கண்டார்.

இந்த வரலாற்றைத் தொடருமுன்பு, நாம் யாவரும் இந்தக் கணத்தில் நமது மிக முக்கியமான அக்கறை என்னவாக உள்ளது என்று நம்மையே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது. இப்பொழுது உங்கள் சிந்தையில் அதிகம் அழுத்துகின்ற பிரச்சனை என்ன? அது உங்களுக்கு மிக முக்கியமானதாக இருந்தாலும், அநேகமாக அது உங்கள் மாபெரும் தேவையாக இருக்காது. இருப்பினும், அந்த விஷயமே உங்கள் மாபெரும் தேவையை - உங்கள் இருதயத்தைத் தேவனுக்குத் திறக்க வேண்டியதை - நீங்கள் உணர உதவி செய்கின்றது!

தமது உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை இயேசு கடிந்து கொண்டதானது அந்தத் தந்தையின் தொடர்ந்த வேண்டுகோளான “ஆண்டவரே, என் பிள்ளை சாகிறதற்கு முன்னே வர வேண்டும்” (4:49) என்ற வேண்டுகோளினால் இடைமறிக்கப்பட்டது. இந்த வேளையில் அந்த மனிதர் தம் மகனைப் பற்றிப் பேசிய வழிமுறையில் ஏதேனும் தனிச் சிறப்பு இருந்திருக்கலாம். இவ்விடத்தில் அவர் “என் மகன்” என்பதற்கான அதிகம் பொதுவான வார்த்தையாகிய *huios* (இது வசனம் 46. 47ல் உள்ளது) என்பதற்குப் பதிலாக “என் பிள்ளை” என்று அர்த்தப்படும் கிரேக்க வார்த்தையாகிய *paidion* என்பதைப் பயன்படுத்தினார். இவ்விடத்தில் தகுதி நிலை இயற்பெயர்கள் - எதுவும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இது தனது “பிள்ளையின்” உயிருக்காக உடைந்து போன மனிதர் ஒருவரின் கெஞ்சுதலை இருதயம் உடைந்த நிலையில் சித்தரிப்பதாக உள்ளது.

கடைசியில், குணமாக்கும் வார்த்தைகள் வந்த பொழுது, அவைகள் எளிமையாகவும் நேர்முன் போக்குடையவைகளாகவும் இருந்தன. இயேசு, “நீ போகலாம், உன் குமாரன் பிழைத்திருக்கிறான்” (4:50) என்று உரைத்தார். கப்பர்நகூமுக்குச் செல்லும் இருபது மைல்கள் பிரயாணம் அவரது ஊழியத்தை நிறைவேற்றத் தேவைப்படாதிருந்தது. அவர் வார்த்தை மட்டும் பேசினார், அந்தப் பையன் குணமடைந்தான்.

விசுவாசத்தின் இரவு (4:50-54)

இயேசுவிடமிருந்து வந்த ஒரு வார்த்தையினால் அந்தத் தந்தையின் பெரும் மனக்கிலேசம் முடித்து வைக்கப்பட்டது - அல்லது முடித்து வைக்கப்பட்டதா? அந்தச் சிறு பையன் குணமடைந்ததை அவர் தமது சொந்தக் கண்களால் காண்பதற்கு இருபது மைல்கள் இன்னும் அவரைப் பிரித்து வைத்திருந்தது. சில காரணங்களினால் (ஒருவேளை அது மிகவும் தாமதமாகி விட்டதால்⁴ அல்லது அம்மனிதர் களைப்பாய் இருந்ததால்) அந்த இரவில் அவர் வீடு திரும்ப இயலாமல் போய் விட்டது. அவரது மகன் நலமாகி விட்டான் என்று கூற வந்த அவரது வேலைக்காரர்களை அவரால் அடுத்த நாள் வரையிலும் சந்திக்க முடியாது போயிற்று. அவன் குணமான நேரத்தைப் பற்றி அவர் கேட்ட பொழுது, “நேற்று ஏழாமணி நேரத்தில் ஜூரம் அவனை விட்டது” (4:52) என்று அவருக்குக் கூறப்பட்டது. அவர் உடனடியாக இயேசு அவரிடத்தில் “உன் குமாரன் பிழைத்திருக்கிறான்” என்று கூறியது மிகச் சரியாக அந்த வேளைதான் என்பதை அறிந்தார்.

இந்த வரலாற்றில் என்னை வசீகரித்த விஷயமும் மற்றும் இதைப் பற்றி 1977ல் ஓட்டிஸ் கேட்ஸ்வுட் தமது வல்லமை நிறைந்த பிரசங்கத்தில் பேசிய விஷயமும் என்னவென்றால், அந்த மனிதர் தம் மகன் குணமடைதல் பற்றிய வாக்குத்தத்தத்திற்கும், அந்த அற்புதத்தின் நிச்சயத்தைக் கேட்பதற்கும் இடையில் ஒரு இரவைச் செலவிட்டார் என்பதேயாகும். அவர், “இயேசு சொன்ன வார்த்தையை நம்பிப் போனார்” (4:50). NIVயில் “அம்மனிதர் இயேசுவின் வார்த்தையை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார்” என்று கூறப்படுகின்றது. அந்தத் தந்தையின் வாழ்வில் அந்த இரவின் சித்தரிப்பானது நம் யாவருக்கும் வாழ்வை வாழுமிடத்தில் வல்லமை நிறைந்த உருவகமாக உள்ளது; நம் வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலுள்ள இரவைச் சகித்திருக்கின்றோம்.

இரவைப் பற்றிய சில விஷயங்கள் அவைகள் பகல் வெளிச்சத்தில் உள்ளவற்றைப் பார்க்கிலும் கலக்கங்களையும் பயங்களையும் உண்டாக்கு பவைகளாகக் காணப்பட்டு, மிகக் கெடுதியானவைகளாக உள்ளன. பயங்கரத் திரைப்படங்கள் எப்பொழுதுமே இரவிலேயே அமைக்கப் படுகின்றன, ஏனென்றால் அவை இருளில் மிகவும் பயப்படுத்துவனவாக இருக்கும். நான் எப்பொழுதுமே இருளில், என்னைக் கனத்த பிரச்சனைகளில் தங்கியிருக்க அனுமதிப்பதில்லை. நான் தூங்க முடியாவிட்டால், அல்லது இரவில் எழுந்து குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், நான் எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்று அங்கு விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு, எனது கண்கள் திறந்திருக்க எனது போராட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதுண்டு!

அவர் தம் வீட்டில் இருந்து இருபது மைல்கள் தூரத்தில் இருந்ததால், இந்த அதிகாரி அந்த இரவை நம்பிக்கைக்கு எதிரான நம்பிக்கையிலும், தம் பயங்களுடன் போராடுவதில் செலவிட்டிருப்பார் என்று நாம் யூகிக்க முடியும். அவர் வெளிச்சத்தை நோக்கும் நம்பிக்கையிலிருந்து ஒரு கணத்தில் சந்தேக இருளுக்குள் ஊசலாடியிருந்திருப்பாரா என்று நான் வியக்கின்றேன்.

நாம் அவரது பெயரைக் கூட அறிவதில்லை, ஆனால் நாம் அனைவரும் நம்மை இந்த மனிதருடன் அடையாளப்படுத்த முடியும்; ஏனெனில் நம்மில் யாவருமே வாக்குத்தத்தம் மற்றும் நிறைவேற்றம் ஆகியவைகளுக்கிடையிலான இரவு வேளையின் போராட்டங்களை அறிந்துள்ளோம்.

கிளாவுடெட் ஜோன்ஸ் என்ற ஒரு மிக நல்ல கிறிஸ்தவப் பெண்மணி புற்று நோயுடனான நீண்டதொரு போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நவம்பர் 10, 1994ல் இறந்து போனார்கள். அப்பெண்மணி தனது வியாதியையும் வேதனையையும் அபூர்வமான கிருபையுடனும் ஆச்சரியமான நம்பிக்கையுடனும் தாங்கிக் கொண்டார்கள். அவரது கணவர் ஜெர்ரி மற்றும் அவரது பிள்ளைகள் - தங்கள் நண்பர்களுடனும், உண்மையில் அவரை ஒருபோதும் சந்தித்திராத ஆயிரக்கணக்கான மக்களோடும் கூட - அப்பெண்மணி தனது வியாதியையும் மரணத்தையும் எதிர்கொண்ட பெரும் வியப்பான வழிமுறையினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார்கள். அப்பெண்மணி தாம் மரிப்பதற்கு முந்திய வாரத்தில் தொலைபேசி மூலமாகத் தனது தாயான ஜியார்ஜியா டியூபோயிஸுடன் பேசினார்கள். விரைவிலேயே தாம் இறக்கப்போவதை அறிந்திருந்த நிலையில் கிளாவுடெட் தனது தாயிடம், “நானும் அப்பாவும் உங்களுக்காகக் காத்திருப்போம்” என்று கூறினார். தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்காக ஏற்படுத்தியுள்ள வாக்குத்தத்தம் இவ்வகையானதாகவே உள்ளது. கிளாவுடெட்டுக்கு விசுவாசமானது இப்பொழுது காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது, இது வாக்குத்தத்தத்திற்கும் பரலோகத்தில் அந்த வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையில் இரவில் விடப்பட்டுள்ள நமக்கு அந்த இரவைச் சகித்துக் கொள்ளும் படியாக விடப்பட்டுள்ளது.

அக்கறையாயிருந்த அந்தத் தந்தையின் அனுபவமானது நாம் யாவரும் இயேசுவில் உள்ள நம் விசுவாசத்தில் வளர ஒரு முன்மாதிரியாகப் பணியாற்றுகின்றது. இவ்வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் இந்தத் தந்தை இயேசுவிடம் வரவும், தம் மகனின் உயிருக்காக மன்றாடவும் போதிய அளவுக்கு விசுவாசம் கொண்டிருந்தார். அநேமாக அவரது விசுவாசம் “இழப்பதெற்கென்று நான் எதையும் பெற்றிருக்கவில்லை” என்ற வகையைச் சேர்ந்ததாகவே இருந்திருக்கும். பின்பு, இயேசுவுடன் பேசிய பிறகு, அவர் “இயேசு சொன்ன வார்த்தையை நம்பிப் போனார்” (4:50). கடைசியில் தன் மகன் உயிரோடிருப்பதைக் கண்ணால் கண்ட சாட்சியங்களிடம் இருந்து கேட்டதன் பேரில், “அவனும், அவன் வீட்டார் அனைவரும் விசுவாசித்தார்கள்” (4:53). மிகக் கீழான நம்பிக்கையில் இருந்து உறுதிமிக்க நம்பிக்கைக்குப் படிப்படியாகச் சென்ற அவரது விசுவாசத்தைக் கவனியுங்கள். அவர் செயல்விளக்கப் படுத்தியபடி, விசுவாசமானது நம்பிக்கையின்மேல் நம்பிக்கையைக் கட்டி எழுப்புகின்ற கடினமான செயல்முறையாகவே பெரும்பாலும் உள்ளது.

முடிவுரை

அரண்மனை அதிகாரி மற்றும் இயேசு ஆகியோரின் வரலாற்றை நாம்

படித்து முடிக்குமுன்னர், கடைசியாக ஒரு சத்தியம் வலியுறுத்தப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. நீங்கள் இயேசுவின் முகத்தை ஆழ்ந்து நோக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன். அதில் நீங்கள் காண்பது உங்கள் சொந்த விசுவாசத்திற்குச் சக்தியூட்டி, நம்பிக்கையின் திசையில் உங்களை இயக்கும்.

முதலாவதாக, சத்தியத்தின் முகத்தை நோக்குங்கள். இந்த சந்திப்பில் இயேசு, நம்மில் எவரையும் ஆறுதலான ஒரு பொய்யுடன் வாழ அனுமதிக்க மறுக்கின்றார். வேதனையிலிருந்து நமது விடுதலையைக் காட்டிலும், வேறு ஏதோ ஒன்று மிக முக்கியமானதாக உள்ளது: தேவனுடனான நமது உறவு. கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் வேதனையிலிருந்து விடுதலையான வாழ்வுடன் நமது சமூகத்தின் ஆசை காட்டுதலானது சத்தியத்திற்கான நமது உறுதிப்பாட்டை மறைக்கும்படி அனுமதிக்கக்கூடாது. எல்லா மக்களுக்கும் அவர்களின் ஆத்துமாக்களின் இரட்சிப்புதான் வாழ்வில் மாபெரும் விஷயமாக உள்ளது. இயேசு எல்லா வேளைகளிலும் இதைத் தம்முடைய கண்ணோட்டத்தில் காத்திருந்தார். இதைவிடக் குறைந்ததை நீங்களும் நானும் செய்ய முடியாது.

இரண்டாவதாக, பரிவிரக்கத்தின் முகத்தை நோக்குங்கள். “வார்த்தை மாம்சமான” காரணத்தினால், இயேசு தாம் மனித சூழ்நிலையை அடையாளம் காண முடியும் என்பதைச் சீராகச் செயல்விளக்கப் படுத்தினார். நித்தியத்தின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் அந்தச் சிறுபையனின் குணமாக்குதல் தாமதித்தது என்பது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்ததை இயேசு அறிந்தார். பிற்பாடு ஒரு நாளில் அந்தப் பையன் மரிப்பான். நித்தியத்தின் சந்தர்ப்பப்பொருளில், அது மாபெரும் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தியதா என்பதில் நான் சந்தேகப்படுகின்றேன்; ஆனால் அன்பு செய்யப்படும் ஒருவர் மரிக்கும் பொழுது, மனிதர்கள் ஆழ்ந்த துக்கம் அடைகின்றார்கள். அந்தப் பையனின் தந்தையினுடைய கசப்பான துக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட இயேசு, அம்மகனைக் குணமாக்கப் பரிவிரக்கத்துடன் செயல்பட்டார்.

கடைசியாக, நம்பிக்கையின் முகத்தை நோக்குங்கள். நமது எல்லா வியாதிகளையும் குணமாக்குவதாக இயேசு ஒருபொழுதும் வாக்குறுதியளிப்பதில்லை, ஆனால் நமக்கென்று ஒரு இடத்தைத் தயார் செய்வதற்குத் தாம் செல்வதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார் (யோவா. 14:2). நமக்கு ஒவ்வொன்றையும் சுலபமாக்குவதாக அவர் ஒருபொழுதும் வாக்குறுதியளிப்பதில்லை, ஆனால் எப்போதும் நம்முடன் இருப்பதாக அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார் (மத். 28:20). அவருக்குள் நாம் நம்பிக்கை வைத்து, சில வேளைகளில் பயமுறுத்தும் வாழ்வின் இருளினூடே அவரைப் பின்பற்றும்படி அவர் நம்மை அழைத்துள்ளார். இயேசு நமது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர் என்று யோவான் அறிவித்தார், மற்றும் நாமும் அதை விசுவாசிக்கின்றோம்!

குறிப்புகள்

¹ப. 97ல் வரைபடத்தைக் காணவும். ²2:23, 24; 6:26ஐக் காணவும். ³Henri J. M. Nouwen, *The Wounded Healer* (Garden City, N.Y.: Image Books, 1972), 92-93. ⁴“ஏழாம் மணி வேளை” என்பது யூதர்களின் நேரப்படி பிற்பகல் ஒரு மணி அல்லது ரோமானியர்களின் நேரப்படி பிற்பகல் 7.00 மணியாக இருக்கும்.

புதிதான சிலவற்றைக் காணுதல்

ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் உறுப்பினராயிருந்த ஒரு உள்ளூர் சபையின் வேதவாசிப்புக்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட அட்டவணையைப் பயன்படுத்தி நாங்கள் வேதாகமம் முழுவதையும் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒவ்வொரு வாரத்திலும் நாங்கள் வேத வசனப் பகுதியில் சுமார் 28 பக்கங்களைப் படிப்பதுண்டு, மற்றும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும் அந்த வார வேத வாசிப்பில் இருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்து நான் பிரசங்கம் செய்வதுண்டு. வாரா வாரம் நாங்கள் தினசரி வேத வாசிப்புக்கென்று ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட நடைமுறையைக் கைக் கொள்ளும்படி ஒருவர் மற்றவரை உற்சாகப்படுத்திய வகையில் இது எங்களுக்கு ஒரு நல்ல அனுபவமாக இருந்தது. அந்த அனுபவத்தைப் பற்றி நான் திரும்ப நினைக்கும் பொழுதெல்லாம், குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதரை நான் நினைவுகூருகின்றேன், இவர் ஒரு முன்னாள் மூப்பரும் உள்ளூர் சபையில் தேவபக்தியுள்ள ஒரு முதிய கிறிஸ்தவருமாயிருந்தார். இவர் அந்த வாரத்தில் அவர் வாசித்த வசனப் பகுதிகளில் இதற்குமுன் தாம் கவனித்திராதவைகளைப் பற்றிய சில விஷயத்தை அடிக்கடி என்னிடத்தில் கூறுவதுண்டு. அவர் வேதாகமத்தை முன் அட்டை முதல் பின் அட்டை வரைப் பலமுறை வாசித்திருந்தார், ஆனால் இன்னமும் அவர், தாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது அதிகமாக இருப்பதாக உணர்ந்தறிந்தார். “நான் இதற்குமுன் ஒருக்காலும் இதைக் கண்டதில்லை!” என்று அவர் கூறுகையில் அவரது குரலில் இருந்த உணர் வெழுச்சிமிக்க ஒலியை நான் எப்பொழுதும் நினைவுகூர்ந்து, பாதுகாப்பேன். வேதாகமத்தை மேலும் படிக்க மறுத்து, வேதாகம வகுப்புகளின் வசன ரீதியான பாடங்களைப் புறக்கணித்து, “அதைப் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் ஏற்கனவே அறிந்துள்ளோம். நடைமுறைப்படுத்துதலைப் பற்றி மட்டுமே நாம் பேசுதல் அவசியம்” என்று கூறுபவர்களின் எண்ணப்போக்கில் இருந்து இந்த சகோதரரின் ஆவியானது வெகு தொலைவில் உள்ளது.